

DETEKTIVOVÉ Z PŮDY

ZÁHADA ZTRACENÝCH PSŮ

OD MISTRA
SEVERSKÝCH DETEKTIVEK

SAMUEL BJØRK

ILUSTROVALA INGVILD TH. KRISTIANSENOVÁ

FRAGMENT

Záhada ztracených psů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Samuel Bjørk

Záhada ztracených psů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ZÁHADA
ZTRACENÝCH PSŮ**

\\ 2 //

DETEKTIVOVÉ Z PŮDY

ZÁHADA ZTRACENÝCH PSŮ

SAMUEL BJØRK

Ilustrovala Ingvild Th. Kristiansenová

Přeložila Eva Dohnálková

FRAGMENT

Published by agreement with Ahlander Agency
Copyright © Samuel Bjørk 2020
Illustration © Ingvild Th. Kristiansenová 2020
Translation © Eva Dohnálková 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5031-7
ISBN e-knihy 978-80-253-5062-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5063-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5061-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

1

Zrovna jsem se na dvoře chystal zalepit duši u kola, když vtom se ke mně potichu přikradl Párek.

„Co se děje?“ řekl jsem a odložil pumpičku.

„Nevím, jestli to můžu říct,“ zamumlal Párek a nervózně se rozhlédl.

„Jak to myslíš?“

Znám Párka dlouho. Je to můj nejlepší kamarád. Právě spolu jsme založili Detektivy z Torshovu. Už jsem zažil, jak se chová hodně divně, ale takového jako dnes jsem ho ještě neviděl. Ve tváři byl skoro bílý. Většinou mluvívá docela hlasitě, ale teď ze sebe nevypravil skoro ani hlásku.

„Nevěřil jsem, že by to mohlo fungovat,“ zašeptal a rychle mrkl k průjezdu.

Kouzl se do rtu. Vypadalo to, jako by něčeho hodně litoval.

„A co jsi udělal?“ zeptal jsem se ho netrpělivě. „Rozbil jsi míčem další okno?“

To se totiž už stalo. Bydlíme ve Francouzském bloku, to je moc pěkný městský

dům s několika vchody uprostřed osloské čtvrti Torshov. Kdybyste se mě zeptali, řekl bych vám, že je to ten nejkrásnější dům ve městě.

Uprostřed dvora máme velké hřiště a plácek, kde můžeme hrát fotbal. Hrát jinde nemá smysl, ale Párek na to samozřejmě občas zapomíná.

Jeho rodiče už platili tři okna. Dvě nahoře v Krebsově ulici a jedno u Mořského vlka Gunnara v Hegermannově.

„Ale ne, nic takového,“ šeptal Párek a znovu se ohlédl přes rameno.

„No tak to vybal,“ pobídl jsem ho a cítil při tom, jak jsem sám znervózněl.

„Odčaroval jsem psa.“

„Co?“

„Nechal jsem zmizet psa.“ Párek zahanbeně klopil oči k zemi.

„Cože?“

Nevěděl jsem, jestli se mám smát, nebo jak se mám tvářit.

„Ale to přece nejde, ne?“

„Jasně, že to jde, vždyť jsem to právě udělal!“ zvýšil Párek hlas a nervózně se rozhlédl.

„Děláš si srandu?“

„Přísahám,“ promluvil tišeji, „psa Berlovce Børreho z desítky. Zmizel. Neplánoval jsem to, ale prostě jsem to musel zkusit, to snad chápeš, ne?“

„No... teď se nějak nechytám,“ odpověděl jsem a nadzvedl si kšiltovku.

V Oslu panovalo léto a bylo pořádné vedro. Hlavu jsem měl úplně zpocenou a vlastně jsem se ho chystal zeptat, jestli nezajedeme na koupaliště do Tøyenu, až budu mít kolo spravené.

„Vzpomínáš si na tu knížku, co jsem dostal od bratrance k narozeninám?“

„Samozřejmě. Tamtu o vúdú?“

„Přesně tak. Vúdú pro začátečníky.“

„Takže jsi to stejně vyzkoušel? Vždyť víš, že jsme se dohodli, že je to nejspíš nebezpečné.“

„Jo, ale nemohl jsem si prostě pomoci.“

Cítil jsem, že mě to trochu naštvalo. *Vúdú pro začátečníky*. Hodně jsme si v té knížce četli společně a shodli jsme se, že tyhle triky nikdy zkusit nebudeme. Od návodů, jak přinutit vaše rodiče, aby vám dali všechno, co byste chtěli, až k tomu, jak přimět někoho, koho milujete, aby vás měl rád. To je samozřejmě lákavé, ale chápete, ne? Vždyť my jsme Detektivové z Torshovu a tohle by bylo v rozporu s jedním z našich nejdůležitějších pravidel:

Členové DZT se budou vždy chovat čestně, nebudou nikdy nikomu lhát, ani nikoho podvádět.

„Když on tam pořád štěkal. Víš, jaký je Berlovec Børre – nechá ho venku uvázaného na vodítku.“

„Byl na vodítku?“

„Jo, dole u vchodu číslo deset.“

„A teď už tam není?“

„Ne. Zůstalo jenom vodítko.“

Teď vypadal opravdu ztrápeně.

„Co jsi dělal?“ zeptal jsem se ho zvědavě.

„Prostě jsem postupoval podle popisu v knížce. Pamatuješ na kapitulu *Jak nechat něco zmizet?*“

Jak už jsem říkal, četli jsme tu knížku několikrát spolu a tahle kapitola patřila k nejzajímavějším. Dokonce jsem si pamatoval i to zaříkadlo:

Myší bobek v dlani měj

a pak rychle odříkej:

Orkimyšo, Orkityzí.

Za vteřinku

všechno zmizí.

„Kde jsi našel myší bobky?“

„Ve sklepě. Kime, co mám dělat?“

Byl doopravdy zoufalý. Už jsem říkal, že znám Párka celý život, ale takhle nešťastného jsem ho ještě neviděl.

„Víš jistě, že si ho Berlovec jenom nevzal dovnitř?“ zeptal jsem se ho a podíval se ke vchodu číslo deset.

„Zbláznil ses? To jsem samozřejmě zkontroloval. Vždyť je tam pořád to vodítko.“

„Určitě to má nějaké logické vysvětlení.“

„Myslíš?“